

Εσείς μεγαλώνετε σωστά αγόρια ή τίποτα άντρακλες;

Άρθρο της **Μαριλέλλας Αντωνοπούλου**

Στο σπίτι προσέχουμε πολύ πια. Αθώες πλην ανάρμοστες χειρονομίες κομμένες μπροστά του. Δεν προηγήθηκε κάποιο συμβούλιο, η μεταξύ μας συμφωνία έγινε σιωπηλά. Ένα ανείπωτο «από ‘δω και μπρος έχε λίγο τον νου σου παραπάνω, γιατί όλο και κάτι καταλαβαίνει, μην μας γίνει κωλοπαίδι». Είναι και παρατηρητικός πολύ. Κάπου διάβασα πως τα παρατηρητικά νήπια έχουν αυξημένη μιμητική ικανότητα.

Τα παιδιά κάνουν και λένε ό,τι βλέπουν στις καθημερινές τους παραστάσεις. Αυτό δεν χρειαζόταν να το διαβάσω, το ήξερα ήδη. Παιδί υπήρξα κι εγώ, αν μη τι άλλο.

Και να σας πω και κάτι, πού ξέρω εγώ αν βλέποντας τον πατέρα του να χουφτώνει την μάνα του στον πισινό κάθε λίγο και λιγάκι, δεν πάει να κάνει το ίδιο αύριο μεθαύριο στο πρώτο κοριτσάκι που θα βρει μπροστά του;

Γίναμε απολύτως υπεύθυνοι γονείς. Σκληρές οικογενειακής ζωής βγαλμένες από πολιτικά ορθό τοκ σόου. Το τι λέμε, το πώς το λέμε, όλα τα ζυγίζουμε για χάρη του. Τον νου σου στο παιδί και τις προσλαμβάνουσές του. Ο τόνος της φωνής μας είναι αισθητά πιο χαμηλός. Όποιος από τους δυο ανεβάσει λίγο τα ντεσιμπέλ, έρχεται ο άλλος και του τα χαμηλώνει, ευγενικά πάντα.

Μαριλέλλα Αντωνοπούλου

Έχει τύχει να περιγράψω σκηνικό τσακωμού με τύπο που με έβρισε στο φανάρι σε αφηγηματικό τόνο «Η ωραία Κοιμωμένη» για να μην προκαλέσω ένταση στο παιδί.

Το παιδί. Ο γιος μου που θα γίνει άντρας. Κι εγώ αγχώνομαι πολύ για το τι σόι άντρας θα γίνει μέσα σε μια κοινωνία που επιτρέπει τόσο χώρο στους άντρακλες. Που χαϊδεύει τα αγκάθια στην πλατούλα τους τόσο τρυφερά, κι ας ματώνει.

Εγώ έχω γιο και γι' αυτό θα μιλήσω. Και να θέλω να το κρύψω δεν μπορώ, έχω τρομάξει πια. Με βρίσκετε υπερβολική; πειράζει που ανησυχώ; πειράζει που θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να μην γίνει ο γιος μου, αυτό το άκακο, ακατέργαστο, αγνό πλάσμα των 20 μηνών και κάτι, ο μελλοντικός άντρας που αποστρέφομαι;

Η οικογένεια, κατάρρα κι ευλογία

Ως κοινωνία μάς πήρε υπερβολικά πολύ καιρό ώστε η συζήτηση να φτάσει επιτέλους εκεί που πρέπει. Στον κήπο του καλού και του κακού. Στην αγία ελληνική οικογένεια. Στη διαπαιδαγώγηση που γίνεται στο σπίτι, από τα γεννοφάσκια μας. Αυτή που όπως όλα δείχνουν ξανά και ξανά, φέρει το πιο μεγάλο μερίδιο ευθύνης.

Γιατί επιμένει να μεγαλώνει γιους για να απαυτώνουν και να δέρνουν μεταφορικά, αλλά και απολύτως κυριολεκτικά αν χρειαστεί. Που ο φόβος και ο τρόμος της είναι να μην της πηδήξουν την κόρη για τους πιο λάθος λόγους- με επικρατέστερο τον «τι θα πει η κοινωνία» κι όχι μη τυχόν και το παιδί τραυματιστεί ανεπανόρθωτα μέχρι τα σωθικά του.

Που χτυπάει ξύλο μην του τύχει π@@@ης γιος ή π@@@@η κόρη αλλά σε οτιδήποτε in between απλώνει το χέρι σφιχτά με τόση επιείκεια. Που δικαιολογεί και συγκαλύπτει τέκνα νταήδες, κακοποιητές, ρατσιστές και βάνανυσα αγενείς γιατί «είναι καλά παιδιά κατά βάθος», που ζυγίζει υπολήψεις με μέτρο τίτλους σπουδών και λεβεντιές.

Αυτή η μεγαλοψυχία της τυφλής δικαιολόγησης δεν οφείλεται μόνο στον δεσμό αίματος, αλλά και στον δεσμό νοοτροπίας. Όταν, παρά τις αμέτρητες αποδείξεις για το αντίθετο, εσύ συνεχίζεις να μεπερδεύεις την παιδεία με τη μόρφωση.

Είναι ακριβώς αυτό που είχε πει τόσο εύστοχα ο J. Edgar Hoover: Καμιά προσπάθεια επιβολής του νόμου δεν μπορεί να λύσει ένα πρόβλημα που ανάγεται πίσω στην οικογένεια.

Γονείς με αγόρια, τι σόι άντρες μεγαλώνουμε τελικά;

Τα παραβατικά παιδιά αυτά είναι ο θαμπός καθρέφτης της οικογένειας μέσα στην οποία μεγάλωσαν ή δεν μεγάλωσαν και άρα δεν ωρίμασαν ποτέ. Γιατί τη στερήθηκαν στα πιο ουσιαστικά της σημεία. Γιατί δεν την εμπιστεύονται. Γιατί τα συνέθλιψε αυταρχικά, γιατί τα άφησε να βολοδέρνουν σαν φτερά στον άνεμο χωρίς αντίβαρα και άμυνες, εκτειθειμμένα στις πιο αμφίβολες επιρροές. Στα πιο δυσλειτουργικά στερεότυπα.

Γιατί δεν τους έμαθε ποτέ την πανανθρώπινη αξία της σεξουαλικής συναίνεσης, της ισότητας ή της ενσυναίσθησης. Όχι γιατί οι ίδιοι είναι πολύ φτωχοί για να διαπαιδαγωγήσουν με τόσο πλούσιες έννοιες, αλλά γιατί ήταν αδιάφοροι να διδάξουν το παιδί για κάτι που αφορά τον εαυτό τους αλλά μέσω της δύσκολης οδού, μέσα από τον Άλλο. Γιατί δεν ήξεραν ούτε οι ίδιοι κι ούτε φρόντισαν να μάθουν. Γιατί τελικά απέτυχαν.

Οι γονείς είναι προγραμματισμένοι να προστατεύουν τα παιδιά τους. Είναι πάνω από τις δυνάμεις σου να μην πέσεις στις ράγες τη στιγμή που θα δεις το τρένο να απειλεί αυτόν που γέννησες. Απειλή όμως δεν πρέπει να θεωρείται η ώρα που το παιδί θα κριθεί δίκαια γιατί έσφαλε. Ο πιο μεγάλος κίνδυνος που μπορώ να σκεφτώ για τον δικό μου γιο και για κάθε γιο και κόρη είναι να ζήσει απαξιωτικά από επιλογή.

Να λειτουργεί μειωτικά, να δρα προσβλητικά. Να βλάπτει. Να μην σέβεται τα όρια του άλλου. Να πράττει με γνώμονα το φύλο κι όχι την ανθρωπιά του. Να καταχράται τις όποιες εξουσίες του δοθούν. Να μην σκέφτεται ελεύθερα. Να επιμένει πως για όλα φταίνε πάντα οι άλλοι και κυρίως οι γυναίκες. Στον δρόμο, στις σχέσεις, παντού. Να του λένε «όχι» και να ακούει «ναι». Να ακούει για βιασμό και να δείχνει το θύμα. Να την κρίνει από το μήκος της φούστας της. Να τη θυματοποιεί.

Τρέμω στην ιδέα πως μεγαλώνω έναν άντρα που θεωρεί ότι όλες είναι σκάρτες εκτός από τη μανούλα. Μην κολακεύεστε από δαύτα.

«Η σχέση μητέρας – γιου είναι μια σχέση πρότυπο», επισημαίνει η ψυχολόγος Φραντζέσκα Καραγιάννη. «Τα αγόρια μαθαίνουν μέσα από τη σχέση αυτή, πώς να συμπεριφέρονται στο άλλο φύλο, αν θα είναι ισότιμα, υποταγμένα ή κυρίαρχα.

Έτσι, αγόρια που έχουν γαλουχηθεί από τη μητέρα ότι αξίζουν να είναι «οι αφέντες του σπιτιού», ενώ η ίδια ήταν διαρκώς εκεί για να ικανοποιεί ακόμη και την πιο παράλογη επιθυμία τους, περιμένουν συνήθως στις αισθηματικές τους σχέσεις να τους δίνονται τα πάντα χωρίς εκείνα να

προσφέρουν κάτι ιδιαίτερο.

Αντίθετα, αγόρια που μεγαλώνουν με μια δοτική μητέρα που θέτει όρια στη σχέση τους, μαθαίνουν να αποδέχονται την αξία του αντίθετου φύλου, να διαχωρίζουν τις προσωπικές τους επιθυμίες από αυτές του συντρόφου τους και να τις σέβονται ακόμα και αν δεν συμφωνούν».

Ο πιο μεγάλος μου φόβος είναι ο γιος για τον οποίο ευθύνομαι προσωπικά σε αυτή τη ζωή γίνει ο άντρας και ο άνθρωπος που πολεμάω. Και ο πιο υψηλός μου σκοπός, να γίνει το ακριβώς αντίθετο. Ο άντρας που αξίζει να αγαπά και ν' αγαπιέται.

20.01.2021

Πηγή: Ladylike.gr